

Dániel könyve – Negyvenegyedik szám

Pál prófétai szolgálata: Az ősi Izráel összekapcsolása a lelki Izráellel

Jeff Pippenger

2024-01-05

Pál apostol volt az összekötő kapocs az ősi Izráel és a lelki Izráel között, mert szolgálata, neve, személyes körülményei és prófétai munkája egyaránt erről az igazságról tesznek bizonyosságot. Önmagát az apostolok legkisebbjének nevezte, mert üldözte Isten népét.

Mert én vagyok a legkisebb az apostolok között, aki nem vagyok méltó arra, hogy apostolnak neveztessem, mivel üldöztem az Isten egyházát. 1Korinthus 15:19.

A megtérésekor kapott neve Pál volt, ami azt jelenti: kicsiny vagy kicsi, mert ő volt a legkisebb az apostolok között. Eredeti neve azonban Saul volt, ami azt jelenti: „kiválasztott”.

Anániás pedig így felelt: Uram, sokaktól hallottam e férfi felől, mennyi gonoszt cselekedett a te szentjeiddel Jeruzsálemben; és itt is felhatalmazása van a főpapoktól, hogy megkötözze mindazokat, akik a te nevedet segítségül hívják. De az Úr ezt mondta neki: Eredj el, mert ő nékem választott edényem, hogy hordozza az én nevemet a pogányok, a királyok és Izráel fiai előtt, Cselekedetek 9:13–15.

Saul „választott eszköz” volt arra, hogy az evangéliumot a pogányokhoz vigye, de előbb meg kellett térnie, és Pállá (kicsinnyé) kellett aláztatnia magát, mert hatalmasnak kellett lennie. Pál megértette, hogy ereje kicsinységében, vagyis gyengeségében rejlik.

És hogy a kijelentések bősége miatt felettébb fel ne magasztaltassam, adatott nékem tövis a testembe, a Sátán követe, hogy gyötörjön engem, hogy felettébb fel ne magasztaltassam. Emiatt háromszor könyörögtem az Úrnak, hogy távozzék el tőlem. És ezt mondta nékem: Elég néked az én kegyelmem; mert az én erőm erőtlenség által jut teljességre. Legszívesebben azért az én erőtlenségeimmel dicsekszem, hogy a Krisztus ereje lakozzék bennem. Azért gyönyörködöm az erőtlenségekben, a gyalázatokban, a szükségekben, az üldöztetésekben, a szorongatásokban Krisztusért; mert amikor erőtlen vagyok, akkor vagyok erős. 2 Korinthus 12:7–10.

Saul „kiválasztatott”, de ahhoz, hogy erős legyen, kicsinnyé tétetett (Pál). Arra választatott, hogy az evangéliumot a pogányokhoz vigye, de kiválasztásában részben az Ószövetségben való jártassága is szerepet játszott.

Különösen azért, mert tudom rólad, hogy jártas vagy mindazokban a szokásokban és kérdésekben, amelyek a zsidók között vannak; ezért kérlek téged, hallgass meg engem türelemmel. Életmódomat ifjúságomtól fogva, amely kezdettől fogva saját nemzetem körében, Jeruzsálemben folyt, ismerik mind a zsidók; akik eleitől fogva ismertek engem, ha tanúságot akarnának tenni, hogy vallásunk legszigorúbb felekezete szerint farizeusként éltem. Cselekedetek 26:3–5.

Saul Gamálieel tanítványa volt, akit az Ószövetség Írásainak egyik legnagyobb tanítójaként tartottak számon.

A kérés teljesített, és „Pál megállt a lépcsőkön, és kezével intett a népnek.” Ez a mozdulat magára vonta figyelmüket, míg fellépése tiszteletet parancsolt. „És mikor nagy csend lett, héber nyelven szólt hozzájuk, mondván: Férfiak, atyámfiak és atyák, hallgassátok meg most előttem mondott védekezésemet.” A jól ismert héber szavak hallatán „még inkább elcsendesedtek”, és az egyetemes csendben így folytatta: „Én bizony zsidó férfiú vagyok, Cilíciai Tárzusban születtem, de ebben a városban neveltetem Gamálieel lábainál, az atyák törvényének tökéletes szabálya szerint oktattak engem, és buzgó voltam Isten iránt, miként ma ti mindnyájan azok vagytok.” Senki sem tagadhatta az apostol állításait, mivel az általa említett tények jól ismertek voltak sokak előtt, akik még mindig Jeruzsálemben éltek.” Az apostolok cselekedetei, 408.

Saul nem véletlenszerűen választott ki, és Pál szolgálatának egyik meghatározott célja az volt, hogy hidat képezzen a szó szerinti Izráel szent története és a lelki Izráel szent története között. E ténnyel összefüggésben ő írta az Újszövetség legnagyobb részét. Írásainak egyik fejezete az első angyal üzenete keretrendszerének, valamint a harmadik angyal üzenete keretrendszerének alapját is azonosítja. Ez az ígerész az adventizmus történetében olyan emlékmű, amely feltárja a bölcsek és a balgák közötti különbségtételt az adventizmus kezdetén és végén.

Kérünk pedig titeket, atyámfiak, a mi Urunk Jézus Krisztus eljövételére és a hozzá való egybegyűjtetésünkre nézve, hogy ne rendüljete meg hamar a ti értelmetekben, se meg ne háborodjatok, sem lélek által, sem beszéd által, sem mintegy tőlünk származó levél által, mintha a Krisztus napja már itt volna. Senki semmiképpen meg ne csaljon titeket: mert nem jön el az addig, mígnem bekövetkezik előbb a szakadás, és megjelenik a bűn embere, a veszedelem fia; aki ellene veti és fölébe emeli magát mindannak, amit Istennek vagy istentiszteletre méltónak mondanak, úgyhogy mint Isten ül be az Isten templomába, önmagát mutogatván, hogy ő Isten. Nem emlékeztek-e, hogy megmondtam nektek ezeket, amikor még nálatok voltam? És most tudjátok, mi tartja vissza, hogy csak a maga idejében jelenjék meg. Működik ugyanis már a törvénytelenység titkos bűne; csakhogy annak, aki azt most visszatartja, félre kell tétetnie az útból. És akkor fog megjelenni a törvénytaposó, akit megemészt az Úr az ő szájának leheletével, és megsemmisít az ő eljövételének megjelenésével; annak pedig, akinek eljövetele a Sátán munkája szerint van, a hazugság minden hatalmával, jeleivel és csodáival, és a gonoszság minden csalárdságával azok között, akik elvesznek; mivelhogy nem fogadták be az igazság szeretetét az ő üdvösségükre. És azért bocsát rájuk Isten tévelygésnek erejét, hogy higgyenek a hazugságnak; hogy kárhoztassanak mindazok, akik nem hittek az igazságnak, hanem gyönyörködtek a hamisságban. 2 Thesszalonika 2:1–12.

E szakasz összefüggése annak megfontolása, hogy Krisztus mikor tér vissza másodszor. Pál emlékezteti a thesszalonikaiakat, hogy e kérdésre korábban már választ adott, amikor ezt mondta: „Nem emlékeztek-é, hogy amikor még nálatok voltam, ezeket mondtam néktek?” Pál arra törekedett, hogy a testvérek meg ne tévesztessenek „a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetele és a hozzá való egybegyűjtetésünk” tárgyában.

A történészek megállapítják, hogy William Miller üzenetének egyik fele Dániel könyve 8. fejezetének 14. versében említett kétezer-háromszáz év azonosításán alapult. Üzenetének másik fele pedig — amelyet olykor nem ismernek fel — a Krisztus második eljövételével kapcsolatos hamis tanítások megcáfolására irányuló munkája volt.

A hamis jezsuita módszertan alapján kialakult (és ma is létező) egy jelentős tévtanítás, amelyet William Miller következetesen ellenezett. Ez az a tévtanítás volt, hogy az Úr második eljövételét a béke ezer esztendeje előzi meg, amelyet „időleges millennium”-nak neveznek, s amelyet White testvérnő szintén ellenezett.

Miller munkája Krisztus szó szerinti visszatérésének igazságát is megalapozta, szemben a millenniummal kapcsolatos különféle téves elképzelésekkel, amelyek korában elterjedtek voltak. Pál a 2 Thesszalonikában a második eljövételről beszél, ezért ez a szakasz Miller szó szerinti második eljövételről alkotott felfogásának részét képezte. Ez a fejezet Miller számára „jelenvaló igazság” volt.

Pál a Második Eljövettel kapcsolatos események fontos sorrendjét azonosítja, és megadja annak logikáját is, hogy a thesszalonikaiaknak miért nem kellett az Úr visszatérésére számítaniuk saját életük idején. Pál ezt mondja: „Kérünk pedig titeket, atyámfiai, a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelére és a hozzá való egybegyűlésünkre nézve.” A „kérünk” szó jelentése: kikérdezni. Pál a Második Eljövettel kapcsolatos elemeket logikusan végiggondolja, és hallgatóit egyfajta kikérdezéssel vezeti keresztül, amelynek célja az, hogy hallgatói megvizsgálják érvelésének logikáját.

Érvelésének szerkezete az, hogy Krisztus második visszatérése előtt a pápaságot fel kell ismerni, és uralomra kell jutnia, továbbá hogy mielőtt a pápaság megjelenne a történelemben, be kell következnie az elszakadásnak. Az elszakadás még a jövőben volt, tehát a pápaság megjelenése még azon is túl volt. Hogyan téveszthettek meg hát bárkit is azzal a gondolattal, hogy Krisztus visszatérése közeli? A pápaság több jelképét is használja annak megállapítására, hogy pontosan mely hatalom az, amely az elszakadás után lepleződik le. A pápaságot a „bűn emberének”, annak a „gonosznak”, a „veszedelem fiának” és a „törvénytelenység titkának” nevezi. White testvérnő egyértelművé teszi, hogy mindezek a pápaságot azonosító jelképek.

„Krisztus eljövele előtt azonban a vallási világban olyan jelentős fejleményeknek kellett bekövetkezniük, amelyeket a prófécia előre megjövendölt. Az apostol kijelentette: „Ne tántorítottassatok el egyhamar a ti értelmetektől, se ne háborítottassatok meg, sem lélek, sem beszéd, sem mintha tőlünk származó levél által, mintha a Krisztusnak ama napja már eljött volna. Senki semmiképpen meg ne csaljon titeket: mert nem jön az el addig, mígnem bekövetkezik előbb a szakadás, és megjelenik a bűn embere, a veszedelemnek fia; aki ellene veti és fölébe emeli magát mindannak, ami Istennek vagy istentiszteletre méltónak mondatik; annyira, hogy maga ül be mint Isten az Isten templomába, azt mutogatván magáról, hogy ő Isten.”

Pál szavait nem volt szabad félreértelmezni. Nem volt szabad azt tanítani, hogy ő különleges kijelentés által figyelmeztette a thesszalonikaiakat Krisztus közvetlen eljövételére. Az ilyen

állásfoglalás a hitben zavart okozna; mert a csalódás gyakran hitetlenséghez vezet. Az apostol ezért intette a testvéreket, hogy semmiféle ilyen üzenetet ne fogadjanak el úgy, mint amely tőle származik, és ezután hangsúlyozta azt a tényt, hogy a pápai hatalom, amelyet Dániel próféta oly világosan leírt, még csak ezután fog felemelkedni, és hadat viselni Isten népe ellen. Amíg ez a hatalom véghez nem viszi halálos és istenkáromló munkáját, hiábavaló lenne, hogy az egyház Uruk eljövételét várja. „Nem emlékeztek-e” – kérdezte Pál –, „hogyan amikor még nálatok voltam, megmondtam nektek ezeket?”

„Szörnyűek voltak azok a megpróbáltatások, amelyeknek az igaz egyházat sújtaniuk kellett. Már abban az időben is, amikor az apostol írta e sorokat, a „gonoszság titka” már munkálkodni kezdett. Azok a fejlemények pedig, amelyeknek a jövőben kellett bekövetkezniük, „a Sátán munkája szerint valának minden hatalommal, jelekkel és hazug csodákkal, és a gonoszság minden csalárdságával azok között, akik elvesznek.””

„Különösen ünnepélyes az apostol kijelentése azokra vonatkozóan, akik megtagadják, hogy befogadják „az igazság szeretetét”. „Ezért” — jelentette ki mindazokról, akik szándékosan elutasítják az igazság üzeneteit — „Isten erős tévelygést bocsát rájuk, hogy higgyenek a hazugságnak: hogy mindnyájan elkárhozzanak, akik nem hittek az igazságnak, hanem gyönyörködtek a hamisságban.” Az emberek nem vethetik el büntetlenül azokat az intéseket, amelyeket Isten irgalmában küld nekik. Azoktól, akik kitartóan elfordulnak ezektől az intésektől, Isten megvonja Lelkét, és átengedi őket azoknak a csalásoknak, amelyeket szeretnek.” The Acts of the Apostles, 265, 266.

Bár White testvérnő közvetlenül azonosítja Pál szakaszából a „bűn emberét”, azt a „gonoszt”, „a veszedelem fiát” és a „gonoszság titkát”, és „a pápai hatalomnak” nevezi, még ennél is többet mond. Azonosítja, hogy e jelképek, amelyeket Pál a római pápa megjelölésére használt, Dániel könyvéből származnak, amikor ezt mondta: „Az apostol ezért óvta a testvéreket, hogy ne fogadjanak el semmiféle ilyen üzenetet úgy, mint tőle származót, és ezután hangsúlyozta azt a tényt, hogy a pápai hatalomnak, amelyet Dániel próféta oly világosan leírt, még fel kellett emelkednie, és hadat kellett viselnie Isten népe ellen. Amíg ez a hatalom véghez nem viszi halálos és istenkáromló munkáját, hiábavaló lesz az egyház részéről Uruk eljövételét várni.” Pál a thesszalonikaiakhoz szóló üzenetének azt a részét, amely a pápaságot azonosította, Dániel könyve tizenegyedik fejezetének harminchatodik versére alapozta.

És a király a maga tetszése szerint cselekszik; felmagasztalja magát, és fölébe emeli magát minden istennek, és csodálatos dolgokat szól az istenek Istene ellen, és boldogulni fog mindaddig, míg a harag be nem telik; mert aminek el kellett végeztetnie, az meglesz. Dániel 11:36.

Amikor Pál a pápát úgy azonosítja, mint aki „ellene veti és fölébe emeli magát mindannak, amit Istennek mondanak, vagy amit tisztelnek; úgyhogy mint Isten ül be az Isten templomába, azt mutogatván magáról, hogy ő Isten”, Pál ezzel Dániel próféta ama „királyról” adott leírását parafrázálta, aki „tetszése szerint cselekszik”, és „fölmagasztalja magát és nagyobbak tartja magát minden istennél”. A pápa az a király, aki „csodálatos dolgokat szól az istenek Istene ellen”, és a pápa az a hatalom, amely „szerencsés lesz”, mígnem az első „felindulás” „véget ér” 1798-ban.

Dániel könyve tizenegyedik fejezetének harminchatodik verse feltétlenül helyesen értendő ahhoz, hogy az ismeret 1989-ben bekövetkezett növekedése is helyesen legyen érthető. Emiatt az a hamis tanítás, hogy a versben szereplő király Franciaország volt — amint azt Uriah Smith bevezette —, az adventizmus első nemzedékében (1863-tól 1888-ig) került bevezetésre. Smith a harminchatodik vers szövegét „a” királyról (ami a pápaság, amelyet az előző versek leírtak) „egy” királyra (bármely királyra) változtatta, hogy az ateista Franciaországnak tulajdoníthassa Róma istentiszteleti stílusának jellemzőit; ez azonban csupán kiindulópont volt ahhoz, hogy előterjessze kedvenc elméletét, miszerint a negyvenedik verstől kezdődően Törökország az északi király.

Sátán már korán hozzáfogott annak az igazságnak az elhomályosításához, hogy a versben szereplő király a pápaság; és Pál apostol az, aki Dániel bizonyágtételét e tényre nézve egy második tanúval erősíti meg. White testvér adta a harmadik tanút.

Sátán nemcsak arra törekedett, hogy elhomályosítsa azt az igazságot, miszerint a versben szereplő király a pápa, hanem azáltal is, hogy félreirányította a versben foglalt igazságot, elhomályosította annak jelentőségét is, hogy mit jelképezett a versben szereplő „harag”. A versben szereplő pápaságnak mindaddig boldogulnia kellett, amíg 1798-ban el nem szenvedte halálos sebét. 1798 Isten haragjának kétezer-ötszázhusz évének végét jelenti, amely Izráel északi királysága ellen hajtott végre, Kr. e. 723-tól kezdődően.

Ha az adventizmus 1863-ban megvédte és fenntartotta volna a „hét időt”, Uriah Smith aligha engedhette volna meg magának az ilyen balgaságot a harminchatodik verssel kapcsolatban, mert a „harag” alatt Isten első, „hét ideig” tartó haragját értették volna, így annak semmi kapcsolata nem lett volna Franciaországgal. A tudás növekedését 1989-ben Pál is alátámasztja ebben az igeszakaszban, és ezért Pál figyelmeztetése ugyanebben az igeszakaszban azokra vonatkozóan, akik nem fogadják be az igazság szeretetét, hanem erős tévelygést fogadnak el, azért teljesedik rajtuk, mert elutasítják azokat az igazságokat, amelyeket Pál ebben az igeszakaszban bemutat. Ezen igazságok egyike az északi király helyes azonosítása Dániel könyve tizenegyedik fejezetének negyvenedik–negyvenötödik verseiben.

A szakaszban, miután Pál azonosítja Róma pápáját, azonosítja az események egy sorát is a világ végén, amelyek Krisztus második eljövételéhez vezetnek, amely a szakasz tárgya. Kijelenti: „akkor jelenik meg az a törvénytaposó”. Az a „törvénytaposó” a pápa, „akit megemészt az Úr az ő szájának leheletével, és megsemmisít az ő eljövételének fényességével”. Ezután Pál ezt mondja: „Annak eljövetele a Sátán munkája szerint való, a hazugság minden hatalmával, jeleivel és csodáival.” Jézus az, „akinek eljövetele a Sátán munkája szerint való”.

Sátán csodatévő működésének időszaka a hamarosan bekövetkező vasárnap törvénytől addig tart, amíg Mihály felkel, és az emberi kegyelemidő lezárul. Sátán semmiféle csodát nem tesz a hét utolsó csapás idején, amelyek a kegyelemidő lezárultától Krisztus visszatéréséig áradnak ki.

„Krisztus ezt mondja: »Gyümölcsseikről ismeritek meg őket.« Ha azok, akik által gyógyulások történnek, e megnyilvánulások miatt hajlanak arra, hogy mentegetni próbálják Isten törvényének elhanyagolását, és továbbra is engedetlenségben éljenek, akkor abból, hogy bármilyen és minden mértékben van hatalmuk, nem következik, hogy Isten nagy hatalma van

bennük. Ellenkezőleg, ez a nagy csaló csodatevő ereje. Ő az erkölcsi törvény áthágója, és minden általa uralható eszközt felhasznál arra, hogy megvakítsa az embereket annak valódi jelleme felől. Figyelmeztetést kaptunk arra, hogy az utolsó napokban jelekkel és hazug csodákkal fog munkálkodni. És e csodákat a kegyelmi idő végéig folytatni fogja, hogy azokra bizonyítékként mutathasson rá, miszerint ő a világosság angyala, és nem a sötétségé.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, 7. kötet, 911.

Pál rámutat arra, hogy az elpártolásnak meg kellett előznie a pápaság nyilvánvalóvá válását, és hogy Krisztus második eljövetele Sátán csodálatos munkálkodása „után” fog bekövetkezni. Sátán csodálatos munkálkodása az Egyesült Államokban bevezetett vasárnaptörvénnyel kezdődik, és a kegyelemidő lezárulásának, valamint az utolsó hét csapás elérkezésével ér véget. Sátán csodálatos munkálkodása az Egyesült Államokban bevezetett vasárnaptörvénnyel kezdődik.

„A pápaság intézményét Isten törvényének megsértésével kikényszerítő rendelet által nemzetünk teljesen elszakad az igazságosságtól. Amikor a protestantizmus kezét átnyújtja a szakadékon, hogy megragadja a római hatalom kezét; amikor átnyúl a mélység fölött, hogy kezét fogjon a spiritizmussal; amikor e hármasság befolyása alatt országunk megtagadja Alkotmányának mint protestáns és köztársasági kormányzatnak minden alapelvét, és intézkedéseket tesz a pápai hamisságok és csalások terjesztésére: akkor tudhatjuk, hogy elérkezett Sátán csodálatos munkálkodásának ideje, és hogy a vég közel van.” Testimonies, 5. kötet, 451.

A vasárnapi törvény a hatodik királyság végét jelenti, a Jelenések könyve tizenharmadik fejezetének földi vadállatáét. A földi vadállat uralma az ezerkétszázhatvan éves pápai uralom végén, 1798-ban kezdődött. A pápaság tehát 538-ban nyilatkoztatott ki, noha munkája, hogy átvegye az uralmat a világ fölött, már akkor is tevékenyen működött, amikor Pál e szavakat leírta. 538 előtt bekövetkezett egy szakadás, amely megelőzte a bűn emberének kinyilatkoztatását, aki az Isten templomában ül.

Az elszakadás a pergamoni gyülekezet által lett jelképezve, amikor a keresztény egyház kiegyezett a pogányság vallásával, miként azt Konstantin császár jelképezi. Pál azokat a prófétai határjeleket azonosította, amelyeknek be kell következniük Krisztus második eljövetele előtt. Miután felelevenítette, amit korábban a thesszalonikaiaknak tanított, ezután megkérdezi, vajon nem emlékeznek-e arra, hogy ezeket az igazságokat már előzőleg is tanította nekik? Ezután emlékezteti őket arra is, hogy azt tanította nekik: egy hatalom „visszatartja” a pápaságot, „hogy” a pápaság „a maga idejében megjelenjék”. A „visszatartja” szó jelentése: feltartóztatni. Ugyanez a szó ugyanebben az igeszakaszban később így van fordítva: „most még visszatartja”.

Az igeszakaszt tehát helyesen így adhatjuk vissza: „És most tudjátok, mi az, ami visszatartja a pápaságot, hogy a maga idejében nyilvánvalóvá legyen a pápaság. Mert a törvénytelenység titka (a pápaság) már munkálkodik; csupán az, aki most visszatartja a pápaságot, továbbra is vissza fogja tartani a pápaságot, mígnem félre nem tétetik az útból.” Amikor William Miller felismerte ezt a thesszalonikai igeszakaszt, megértette, hogy az a hatalom, amely megakadályozta, hogy a pápaság Kr. u. 538-ban felemelkedjék a föld trónjára, a pogány Róma volt, és hogy a pogány Róma mindaddig vissza fogja tartani a pápai hatalom felemelkedését, amíg a pogány Róma „félre nem

tétetik az útból”.

„Az alatt a tizenkét év alatt, amíg deista voltam, minden történeti művet elolvastam, amelyet csak találtam; most azonban a Bibliát szerettem. Jézusról tanított! Ám a Bibliának még mindig igen nagy része homályos volt előttem. 1818-ban vagy 1819-ben, miközben beszélgettem egy barátommal, akihez látogatásra mentem, s aki ismert engem, és hallotta, hogyan beszéltem, amikor még deista voltam, meglehetősen sokatmondó módon megkérdezte: »Mit gondolsz erről az ígéről, meg arról?« — utalva azokra a régi szövegekre, amelyek ellen deistaként kifogást emeltem. Megértettem, mire megy ki a dolog, és így feleltem: ha időt adsz nekem, megmondom, mit jelentenek. »Mennyi időt akarsz?« Nem tudom — feleltem —, de meg fogom mondani; mert nem tudtam elhinni, hogy Isten olyan kijelentést adott volna, amelyet nem lehet megérteni. Ekkor elhatároztam, hogy tanulmányozni fogom a Bibliámat, abban a hitben, hogy megtudhatom, mit értett a Szentlélek. Ám mihelyt meghoztam ezt az elhatározást, ez a gondolat támadt bennem: »Tegyük fel, hogy találsz egy szakaszt, amelyet nem tudsz megérteni; mit fogsz tenni?« Ekkor a Biblia tanulmányozásának ez a módja jutott eszembe: veszem az ilyen szakaszok szavait, végigkövetem őket a Bibliában, és ily módon kiderítem a jelentésüket. Nálam volt Cruden konkordanciája, amelyről úgy vélem, a legjobb a világon; így hát azt és a Bibliámat fogtam, leültem az íróasztalomhoz, és semmi egyebet nem olvastam, legfeljebb egy keveset az újságokból, mert eltökéltem, hogy megtudom, mit jelent a Bibliám.”

„A Geneziséknél kezdtem, és lassan olvastam tovább; és amikor olyan szöveghelyhez értem, amelyet nem tudtam megérteni, átkutattam a Bibliát, hogy megtudjam, mit jelent. Miután ily módon végigmentem a Biblián, ó, milyen fényesnek és dicsőségesnek tűnt fel az igazság! Azt találtam meg, amit nektek prédikáltam. Meggyőződtem arról, hogy a hét idő 1843-ban ért véget. Azután eljutottam a 2300 naphoz; ugyanarra a következtetésre vezettek engem; de eszem ágában sem volt kikutatni, mikor jön el a Megváltó, és nem tudtam elhinni; de a világosság olyan erővel sújtott le rám, hogy nem tudtam, mit tegyek. Most pedig azt gondoltam: fel kell csatolnom a sarkantyút és fel kell öltönnöm a bricseszt; nem megyek gyorsabban, mint a Biblia, és nem is maradok el mögötte. Bármit tanít a Biblia, ahhoz ragaszkodni fogok. De még mindig volt néhány szöveghely, amelyet nem tudtam megérteni.”

„Ennyit az ő általános bibliatanulmányozási módjáról. Egy másik alkalommal ismertette annak módját, miként állapította meg az előttünk álló szöveg jelentését — „a mindennapi” jelentését. „Olvastam tovább” — mondta — „és semmilyen más esetet nem találtam, amelyben előfordult volna, csak Dániel könyvében. Azután azokat a szavakat vettem, amelyek vele kapcsolatban álltak: „elvétetik”. Elveszi a mindennapit, „attól az időtől fogva, hogy a mindennapi elvétetik” stb. Olvastam tovább, és azt gondoltam, hogy nem találok világosságot a szövegre nézve; végül eljutottam 2 Thessalonians 2:7–8-hoz. „Mert a törvényszegés titka immár munkálkodik; csak hogy annak, aki azt most visszatartja, félre kell tétetnie az útból, és akkor jelenik meg amaz istentelen” stb. És amikor ehhez az ígéhez értem, ó, milyen világosan és dicsőségesen jelent meg az igazság! Ott van! ez „a mindennapi”! Nos hát, mit ért Pál azon, hogy „aki azt most visszatartja”, vagy akadályozza? „A bűn emberén” és „az istentelenen” a pápaság értendő. Nos, mi az, ami megakadályozza, hogy a pápaság megjelenjék? Mi más, mint a pogányság; tehát „a mindennapi”-nak pogányságot kell jelentenie.” William Miller, Apollos Hale, The Second Advent Manual, 65, 66.

Annak megértése nélkül, hogy Dániel könyvében „a mindennapi” a pogányság jelképe volt, Miller aligha tudta volna kialakítani azt a keretet, amelyre prófétai rendszerét felépítette. „A mindennapi” ötször fordul elő Dániel könyvében, és azt minden esetben a pápaság valamely jelképe követi. Annak bizonyítéka, hogy Dániel könyvében „a mindennapi” a pogányságot jelenti, Pál thesszalonikaiakhoz írt levelében található. Itt található Isten Igéjének egyik legsúlyosabb figyelmeztetése, mert Pál ott világosan kijelenti, hogy akik nem szeretik az igazságot, azokra Isten hatalmas tévelygést bocsát. Az az igazság, amelyet szándékosan helyeztek el a Thesszalonikaiakhoz írt levélben, a pogányság pápasággal való kapcsolatának azonosítása volt; ennek az igazságnak az elvetése pedig annak biztosítéka, hogy e visszautasítás következménye a hatalmas tévelygés lesz.

Ezt a témát a következő cikkben folytatjuk.

Ámuljatok el, és csodálkozzatok; kiáltatok és jajgassatok: részegek ők, de nem bortól; tántorognak, de nem részegítő italtól. Mert az Úr mély álomnak lelkét öntötte ki rátok, és bezárta szemeiteket; a prófétákat és fejedelmeiteket, a látókat befedezte. És minden látomás olyanná lett számotokra, mint a lepecsételt könyv beszéde, amelyet oda adnak annak, aki tud olvasni, mondván: Olvasd el ezt, kérlek; ő pedig azt mondja: Nem tudom, mert le van pecsételve. Azután a könyvet annak adják, aki nem tud olvasni, mondván: Olvasd el ezt, kérlek; ő pedig azt mondja: Nem tudok olvasni. Ezért szól az Úr: Mivel e nép szájával közeledik hozzám, és ajkával tisztel engem, szívét pedig távol tartja tőlem, és irántam való félelme betanult emberi parancsolattá lett: azért íme, én ismét csodálatos dolgot cselekszem e néppel, csodálatosat és csodát; és elvész bölcséinek bölcsessége, és értelmeseinek értelme elrejtetik. Jaj azoknak, akik elmélyülten igyekeznek elrejtetni tervüket az Úr elől, és a sötétségben cselekszik dolgaikat, és ezt mondják: Ki lát minket, és ki ismer minket? Micsoda fonákság! Vajon a fazekas agyagnak tekintendő-é? Vajon mondhatja-é a mű alkotójáról: Nem ő készített engem? és mondhatja-é az alkotmány alkotójáról: Nincs értelme? Ézsaiás 29:9–16.